

## ANEŽČIN VÝLET Z KRÁLE

Aby se úroveň tohoto plátku trochu odlehčila, tak přidávám jeden veselý zážitek, který jsem měl to štěstí vyslechnout a něco málo si z něho zapamatovat.

Říkala mi Anežka o zážitku, který se jí stal předminulé setkání u Krále. Když noc nabírala obrátky a královská pípa jako tradičně nadobro vyschla, stoly se začaly transformovat v ježky, ona probuzena se připojila k trestné výpravě směrem do Koráče (Corazon). Tam mi ale přesnější popis situace mi chybí, protože mi to říkála týden na to při stejné časo-stavové konstelaci. Vyrazila z Koráče a z nějakého důvodu se šla podívat do Vagónu. Jak zamumla-la, tak k překvapení ostatních učinila. Ve Vagónu strávila nějaký čas poslechem a případnou socializací s klukama z Pákistánu. I Vagón se zavíral a Anežka vyšla vstříc rannímu shonu lidí jedoucích do práce a možná i slunci, pokud zrovna svítilo skrz mraky. Tam se na Národní třídě dala do řeči s jednonohým bezdomovcem a slovo dalo slovo, šli spát do squatu kamsi za Ládví. Cestou si koupili nějaké víno – do každé nohy jedno – tedy tři. A pak paběrkovali ve squatu – zde mi zase podrobný popis chybí. Večer měla Anežka nějaké setkání ze školy, kde se něco řešilo a správný student jakožto správná studentka jej řeší v hospodě. Tím večer opět nabral obrátky, které postupně zpomalovaly v ranních hodinách. Nevím přesně, kdo poskytl Anežce střechu nad hlavou, ale jisté bylo, že domů

dorazila až v pátek odpoledne. Tedy až po dvou dnech. Klobouk dolů, játrům úctu a Anežce 2x tolik.

## ONDŘEJ A ŠNUPACÍ TABÁK

Tento zážitek se stal v KC zahrada 14. října na koncertě Hliníkovek a Orientů. Hráli jsme' (Hliníkovky) jako první a jak už to bývá, taky první skončili. Aparatura byla na pódiu, ale Orienti hráli a bylo nám blbý odjet a stejně blbý nám přišlo si je neposlechnout. Se zvyšujícími se decibely a potřebou piva jsme se posunuli k baru, kde byl přísun muziky i tekutin dostatečně vyrovnaný a kecali jsme, už nevím o čem. Na bar si přišel pro pivo jeden zasloužilý bigbítový fanda, který si přišel poslechnout své oblíbené Orienty, ale z čiré radosti se nám svěřil, že byl překvapen, co jsme zahráli a v následném záchvatu euforické nálady, že se ještě hraje dobrá muzika, nám začal všem sypat šňupací tabák - ať si šňupnem jako celá kapela. Každý měl na hřbetě ruky 2 kupičky toho hnědého drobení a postupně jsme si tím vyplňovali nosní dírky. Inu tabák to byl hodně průrazný. Náš kytarista Ondřej na to koukal, ale nevěděl, jak by si taky šňupnul, tak si prstem srovnal kupičky do lajny, zacpal si jednu nosní díрку a s přehledem tu čáru do sebe poslal. V nastalé chvíli ticha ukončené explozí spontánního smíchu jsme se s pánem rozloučili a hledali kapesníky na slející oči. Jo-jo, inovaci se meze nekladou.

*Díky, za podporu: Baťovi, Anežce a THC. Tak zas někdy: Krtek!*

Vydáno k setkání v Králi Jiřím dne: 9.11. 2011



## PRÁVĚ DRŽÍŠ ČASOPIS NÁJEZD. PROČ?

Je to tak 14dní, kdy cestou z Krále směrem na metro mě pod vlivem večera a blížící se půlnoci přepadla taková vize o výjimečnosti každého našeho setkávání u Krále Jiřího. Setkání, které, když třeba člověk jednou vynechá, cítí jisté místo, které mělo být v tu středu vyplněno – a to něco znamená. Přece jen naše setkávání nejsou jen popíjením v hospodách, protože koneckonců můžeme popíjet kdekoliv jinde, ale je to adekvátní náhrada? Kdo ví. Žádná psaná pravidla nejsou, jen cit pro vzájemný respekt. Tento plátek, který držíš v ruce, je taková srandič-

## ÓDA NA KRÁLE JIŘÍHO

Hospoda u Krále Jiřího je otevřena, pívko to stojí korun dvacet jedna.

Po přestávce a menší rekonstrukci, návštěvy u Buddyho od října končí.

Ne vše je nové - to je zřejmé, hodiny ukazují stále kamsi k jedné.

Světla v rohu, dřevěný paravan zmizely - neznámo kam.

Je tedy čas ve středu kamsi zalézt... kde je i občasník se jménem Nájezd

Typické to jméno plátku, pro akce končící i někdy k pátku.

ka, která z těch vizí vznikla. Nevím, jestli to bude týdeník nebo měsíčník nebo jen první a poslední číslo – kdo ví? Ani forma není nijak vyhraněná, snad jen by se neměl stát platformou pro věci, které si mají říct lidi z očí do očí. Časopis je plně otevřen každému nápadu – tak, aby si každý přidal to, co chce říct. Mě třeba napadají jen blbosti, ale někoho třeba ne. Chci říct, že tento časopis je otevřený. Redakcí, reportéry, editory, vydavateli nechť jsou všichni, kdo do Krále chodí. Když tak poradím co a jak, ale určitě najdete i zkušenější lidi. Celé to berte, že to je něco od nás pro nás.

Krtek

## RITUÁLNÍ POZADÍ HUDBY

Následující text je adaptací poměrně dost špatně psaného textu (kdoví, kdo to tak zkurvil, jestli sazeč, nebo autor) Vladislava Šolce: Archetyp otce (*Triton, 2009*). V první kapitole *Misterium Musicus* je zmínka o rave kultuře a jejím pozitivním duchovním pozadí. Text mě velice oslovil, protože ukazuje to, co už dlouho v psychedelii cítím, ale nenašel jsem ta správná slova. Jde o to, že rave párty je fenomén, který navazuje na acid testy Kena Keseyho, které byly v podstatě to samé, jen začaly asi o 20 let dřív. Šlo o to, udělat párty, na které se podávaly halucinogeny, s tím, že set and settings byl plně v Keseyho rukou. Právě součástí byla muzika, ze které se rekrutovali kapely jako Grateful Dead, Jefferson Airplane nebo Quicksilver Messenger Service. S postupem času Kesey chtěl, aby se lidé dostávali za ty halucinační vize, že braní halucinogenů není jen dožitovní zábava, ale i tak něco člověku dává a ideálně mají předat tolik, že už je člověk nikdy víc brát nemusí. Proto se třeba pokoušel najít to, aby zážitek z LSD se dal nahradit hudbou samotnou. A tímto se dostáváme k jádru toho článku. Zážitek z hudby umí člověku něco předat – určitě dobrý zážitek, ale taky něco navíc - extázi. Hudební extáze je zážitek, který má svou historii, pravidla a dopady. A pohled hlubinné psychologie poskytuje poměrně zajímavý výklad.

...Tato zkušenost má povahu *mysterium fascinans et tremendos*. Nevědomá celost přitahuje tanečníka jako magnetický, hypnotizující hlas mořské Sirény. Na jedné straně můžeme daný stav popsat jako „pád“, protože raver cítí neodolatelné krvesmilné nutkání

(*fascinans*), aby se vzdal své racionality, identity a vědomé kontinuity já. A splynul s neko- nečným vesmírem kolektivního nevědomí – Velkou matkou, na straně druhé zakouší strach (*tremendos*), že všechno, co má, bude navždy ztraceno. Jméno, věk, pohlaví, rodiče, přátelé, místo, že všechno musí být zapomenuto v třesu a potu. Je to děsivé jako smrt, ale jakmile se jednou tanečník vydá na cestu, nelze už zpomalit, dokud nedorazí na konečnou... raver musí důvěřovat procesu a chovat naději, že bude mít dobrý konec. Třebaže se rituál zdá neuspořádaný, přece má vlastní strukturu. Za zmínku stojí 3 stránky této zkušenosti:

1) *Descendus at inferno* – sestup do nevědomí nebo, chcete-li, aktivace nevědomí. Musí být kvůli tomu obětován obětní beránek. Čeho je třeba se v této fázi vzdát, je extroverze. Vztah k okolnímu světu se musí opustit; jedině vztah k tomu, co existuje nyní, je vztahem k „vlastnímu“ nevědomí.

2) Zkušenost archetypální matky – nevědomí, v němž je ego krajně relativizované a pokořené. Je to fáze, kdy raver zažívá *complexio opsotorum* (pozn: tj. spojení protikladů, kde 2 nesourodé veličiny ego a nevědomí spolu koexistují) archetypální síly skrze psychickou inflaci a identifikaci s pletivem nevědomí. Je „v něm“. Je „jím“ a i ono je „jím“: celý vesmír je uvnitř něj a on je ve vesmíru. Je ohromený, zaskočený snovým světem a identifikovaný s kolektivním nevědomím, splývá s bohy: stává se bohem! Je to stav, s nímž se musí „vypořádat“. Nelze ho vyřešit racionálně, lze ho jen vyjádřit tělesnými pohyby (pozn: třeba tancem). Nelze ho poznat, soudit

ani pochopit, lze ho jen spatřit očima tanečníka. Není jiný způsob, nežli s ním mít vztah. Nesmí se nechat situací pohltit, nejlepší způsob je nechat obrazy a emoce volně plynout v dramatu existence. Čínská filozofie má pro to název: *wu wei* – nekonat nebo nechat plynout, ne však pasivně, ale aktivně. Tady se musí raver odevzdat zkušenosti *ekstasis* tj. nevědomé zkušenosti a důvěřovat instinktivním silám, že ho přivedou ke zkušenosti vyšší.

3) Vzkříšení – obnova ega. Stav, který je obvykle zažíván ke konci párty a pokračuje po skončení párty. Jde o stav hlubokého ticha, klidu a míru. V této fázi se raver opět vrací ke své identitě a integruje danou zkušenost na plně vědomé úrovni. Raver je „očištěn“ a znovuzrozen, může se navrátit do světa svých povinností. Jung říká: „Návrat do prapůvodní povahy a mystická regrese do psychických prehistorických podmínek jsou společné všem náboženstvím, ve kterých průbojná dynamis (pozn.: tj. síla) ještě není abstraktní ideí, ale stále živoucí zkušeností bez ohledu na to, jestli je vyjádřeno v ceremoniích identifikace s totemem u australských aboriginců nebo extáze

---

### Info: Pocta českému Undergroundu

O víkendu proběhla v divadle Archa akce Pocta českému Undergroundu pořádaná vydavatelstvím Guerilla records k jeho 10. výročí. Akce měla hudební ráz (což je asi zřejmé), nicméně pozvaní a příchozí undroši z různých koutů České republiky si akci pojali po svém a vytvořili z těch dvou dnů jednu velkou párty. Neumím odhadnout, kolik tam bylo lidí, sál byl plný, malý sál taky a navíc ve všech patrech Archy byly hloučky lidí, vyprávějící si o at

křesťanských mystiků. Výsledkem tohoto retrográdního stavu je znovunastolení jednoty s Bohem, což dává vznik novému potenciálu. Jakkoliv nepravděpodobný může být takový stav, je hluboce strhující zážitek, který tím, že znovu ožíví vztah jedince k Bohu, jakožto objektu, stvoří tak svět znovu.“ Návrat do profánního světa je návratem do jiného světa. Tím se změnil náš vztah k němu, změnil se i svět. V tom tkví léčivá síla rituálu.

Článek by měl ukázat, co se vlastně děje s člověkem během extáze, jde o to, jestli tomu chceme nebo nechceme věřit. Ale tak Jung říká: „Reálné je jen to, co působí.“ A působí-li to pro ravery, hipíky, proč by to nepůsobilo pro nás i teď. Vždyť naše bigbitové zábavy jsou taky pokusem o nalezení kontaktu s prapůvodní silou, ze které vznikala náboženství - jen to zatím nikdo neřekl. A to, že současná náboženství nedokážou nabídnout nic pořádného, tak tím nás to táhne k muzice. Doufám, že teď už je zřejmé proč. Na hudbě můžeme vidět to samé, co křesťan vidí na křesťanství. Dokonce i děláme to samé, aniž bychom třeba věděli proč.

o akcích, které dělají, o poezii, muzice nebo jen o životě. A kdo měl tu potřebu místo setkání opustit, šel se podívat do velkého sálu na muziku (Aktual, Půlnoc...) případně do malého sálu (Skalák, Dáša Vokatá...) kde se program zvrhl do performance bez přerušení. Bylo jedno, jaká kdo používal slova, nakonec přestala být důležitá, byli jsme sjednoceni. Poslední slovo měl ale personál u výčepu: vyhodili nás tedy až ve 3 ráno.